

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/452/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5312209823
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5312209823.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Urbanovej a členov senátu JUDr. Yvetty Dzugasovej a Mgr. Miroslava Šeptáka v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou: Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 5C/180/2012-71 zo dňa 07. 10. 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Čadca č. k. 5C/180/2012-71 zo dňa 07. 10. 2013 potvrdzuje.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh navrhovateľa. Odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Súčasne zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a nestranný súd.

Z dôvodov tohto rozhodnutia vyplýva, že okresný súd v súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p. konal a rozhodol na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov a právneho zástupcu navrhovateľa, ktorí mali doručenie predvolania na pojednávanie riadne a včas vykázané. V rámci dokazovania sa súd oboznámil s obsahom listín založených v spise, ako aj obsahom spisu Okresného súdu Čadca sp. zn. 4Er/18/2011, pričom zistil a ustálil nasledovný skutkový a právny stav:

Prvostupňový súd uviedol, že dňa 08.12.2010 bola exekučnému súdu doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Dňa 28.03.2011 exekučný súd vydal uznesenie, ktorým zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia. Podľa názoru prvostupňového súdu k prieťahom v súdnom konaní v predmetnom exekučnom konaní nedošlo, nakoľko 15-dňová lehota podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku sa vzťahuje len na prípad, keď súd poverenie vydá. Takýto záver vyplýva z gramatického a logického výkladu uvedeného zákonného ustanovenia. Predmetná lehota sa teda nevzťahuje na prípad, keď súd zamietne žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia.

Zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 514/2003 Z. z.“) vo svojich ustanoveniach taxatívne vymedzuje podmienky úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody pri ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci: nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

V prerokovávanej veci si navrhovateľ uplatnil náhradu majetkovej škody vo výške 5.290,42 Eur a nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 1.058,08 Eur z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu (v exekučnej veci Okresného súdu Čadca sp. zn. 4Er/18/2011), ktorý nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní v zákonom stanovenej lehote (§ 44 ods. 2 zákona NR SR č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov účinného v čase začatia exekučného konania). Podľa názoru prvostupňového súdu k navrhovateľom namietanému nesprávne úradnému postupu exekučného súdu spočívajúcemu v nevydaní rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote v predmetnom exekučnom konaní nedošlo. V rozhodnom čase bolo účinné ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, ktoré upravovalo lehotu vo všeobecnosti pre prípad, že exekučný súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Táto lehota však výslovne v zmysle zákona neplatí, ak exekučný súd poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi nevydá. Zároveň konštatoval, že konajúci súd nemá právo konštatovať prietahy v konaní (§ 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.). Taktiež v zmysle ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR nie každý prietah možno hodnotiť ako zbytočný prietah v konaní a nedodržanie zákonných lehôt sa nepovažuje automaticky za porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Okresný súd uzavrel, že navrhovateľ nepreukázal ani vznik škody. Touto nemôžu byť vyčísl'ované režijné náklady, ktoré vynakladá na celkovú podnikateľskú činnosť. Rovnako navrhovateľ nekonkretizoval, prečo (prípadné) samotné konštatovanie porušenie práva nie je dostatočným zadosťučinením. Prvostupňový súd v tejto súvislosti uviedol, že navrhovateľ opakovane v rozpore so zákonom, resp. s predpismi na ochranu spotrebiteľa poskytoval úver neplatičom; nadväzne takémuto konaniu nemožno poskytnúť právnu ochranu. Napokon, za naplnený nemal ani tretí z kumulatívnych predpokladov zodpovednosti odporcu za škodu, a to príčinnú súvislosť medzi tvrdým porušením právnej povinnosti (nesprávnym úradným postupom) a škodou, ktorá ním mala vzniknúť.

Súd teda v konaní nemal za preukázaný základný predpoklad, a to nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Pokiaľ ide o vnesenú námietku premlčania zo strany odporcu, súd skúma premlčanie len u existujúceho nároku a v danom prípade nárok navrhovateľa nebol preukázaný.

Okresný súd tiež uviedol, že nevyhovel procesnému návrhu, ktorým sa navrhovateľ domáhal zrušenia nariadeného termínu pojednávania a prerušenia konania (§ 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. a § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p.) do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o jeho ústavnej sťažnosti ohľadne tvrdého porušenia práva na zákonného sudcu a nestranný súd. Poukazoval na fakultatívnu povahu inštitútu prerušenia konania z dôvodov uvedených v ust. § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., ktorá ponecháva možnosť prerušenia na úvahu konajúceho súdu. V súdnej veci nebolo preukázané naplnenie niektorého z uvedených dôvodov, pre ktoré by mohol súd konanie prerušiť. Dôvodom prerušenia konania v zmysle § 109 ods. 2 písm. b) O.s.p. je závislosť súdneho rozhodnutia od otázky, ktorú nie je súd oprávnený v tomto konaní riešiť ani ako otázku predbežnú. V danom prípade krajský súd ako nadriadený orgán rozhodoval o vylúčení/nevylúčení sudcov okresného súdu z pojednania veci (uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9NcC/288/2013 zo dňa 07.03.2013), a preto už nie je žiaden dôvod zaoberať sa otázkou zaujatosti sudcu. Vo väzbe na uvedené prvostupňový súd konštatoval nesplnenie zákonných predpokladov pre rozhodnutie o prerušení konania v zmysle uvedených zákonných ustanovení.

O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. pri aplikácii ust. § 151 ods. 1 O.s.p. a odporcovi, ktorý bol v konaní úspešný, ich nepriznal, keďže si tieto nevyčísľil a z obsahu spisu mu vznik žiadnych trov nevyplýva, a preto mu v písomnom vyhotovení rozsudku náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie.

Odvolateľ poukázal na koncepciu spravodlivého súdneho konania zahŕňajúceho právo na kontradiktórne konanie, v rámci ktorého musia mať strany možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim, s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Navrhovateľ navyše nebol poučený zo strany súdu v zmysle ust. § 120 ods. 4 O.s.p., súd mu neoznámil, že hodlá

vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej a v dôsledku toho tento účastník nemal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Odvolateľ tiež namietal, že pred vynesení rozhodnutia nebol oboznámený ani s listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu sa nemal možnosť vyjadriť a navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. V danej veci podľa navrhovateľa nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Navyše, v situácii, kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise, mal súd umožniť navrhovateľovi uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým aj právnym otázkam nastoleným samotným súdom. Pokiaľ vnútroštátny súd dospel (podľa odvolateľa na základe dokazovania, ktorého obsah, rozsah si bez akéhokoľvek dôvodu určil sám) k záveru, že existuje okolnosť brániaca vydať pre navrhovateľa pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu vyjadrili. Upozornil, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zjavné, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Zároveň navrhovateľ poukázal na svoje podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou judikatúrou v iných krajských súdoch v skutkovo a právne totožných veciach. Zároveň je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Navrhovateľ zdôraznil, že podal ústavnú sťažnosť vo veci porušenia jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Navyše, konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom vylúčeným sudcom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Rozhodnutie okresného súdu vo veci samej je tak predčasné. Navrhovateľ tiež tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Okrem toho ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu a nepredložil písomné vyjadrenie k žalobe, mal okresný súd vo veci samej rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie v zmysle ust. § 153b O.s.p.. Vo vzťahu k nemajetkovej ujme súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Pritom sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a preto túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné. Napriek tomu, že zistil porušenie práva, nekonštatoval ho, a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Rozhodnutie je založené na skutkovej a právnej chybe súdu, čo nie je v právnom štáte udržateľné. Súd v súvislosti s majetkovou ujmom analyzuje okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia, a tieto okolnosti vydáva za odôvodnenie svojho rozhodnutia. Irelevantné sú preto úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil, rovnako o podstate a rozsahu podnikateľského rizika a taktiež o udržiavaní kontaktu súdneho exekútora, keď tento nemôže byť činný, kým nezíska poverenia na vykonanie exekúcie od súdu. Vo vzťahu k majetkovej škode sa súd zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia navrhovateľa o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií a tiež na poštovné a telekomunikačné výdaje. V tejto časti je preto rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a je prejavom svojvôle súdu, a preto je ho potrebné ako arbitrárne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zjavné, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. To isté je možné povedať o nemajetkovej ujme.

Odporca zostal v odvolacom konaní nečinný.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal k tomu oprávnený účastník konania (§ 201 veta prvá O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom ust. § 212 ods. 1, 2 písm. b) O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho

pojednávania postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 214 ods. 2 a § 211 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Vo vzťahu k meritórnemu rozhodnutiu súdu primárne odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). V tejto súvislosti je zjavné, že (nepochybne z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní navrhovateľom na súdy), že (hmotno-právne) odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. V odvolaní navrhovateľa niet jedinej zmienky (tobôž protiargumentácie) vo vzťahu k argumentácii okresného súdu obsiahnutej v napadnutom rozhodnutí, že pri rozhodovaní vo veci Okresného súdu Čadca sp. zn. 4Er/18/2011, z ktorej si uplatňuje svoj nárok navrhovateľ žalobou v tomto súdnom konaní, v štádiu konania o žiadosti o udelenie poverenia došlo k prietiahom (t.j. nesprávnemu úradnému postupu), v dôsledku čoho, by navrhovateľovi mala vzniknúť materiálna škoda vo výške 5.290,42 Eur a náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 1.058,08 Eur s poukazom na § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z.

Podstatná časť odvolacích námietok navrhovateľa je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca. Krajský súd v Žiline, ako súd nadriadený, rozhodol uznesením sp. zn. 9NcC/288/2013 zo dňa 07.03.2013, že sudkyňa Okresného súdu Čadca JUDr. Anna Plichtíková je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na tamomšom súde pod sp. zn. 5C/180/2012 a ostatní sudcovia Okresného súdu Čadca nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania v tejto veci. Od vydania tohto rozhodnutia, v ktorom nadriadený súd podrobne uviedol všetky dôvody, pre ktoré zákonnú sudkyňu možno považovať za nestranného zo subjektívneho aj objektívneho hľadiska, nedošlo ku žiadnym novým skutočnostiam majúcim vplyv na nestrannosť zákonného sudcu, preto je argumentácia odvolateľa o konaní vylúčeného sudcu bezpredmetná.

Nad rámec uvedeného odvolací súd dopĺňa, že aktuálna aplikačná prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný, profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstupu, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup, na ktorom sudca vykonával aj svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci, teda dôvod pre jeho vylúčenie.

Je nutné rozlišovať medzi pojmom „súd“ a „sudcovia“ a z hľadiska zásad spravodlivého procesu citlivo zvažovať ich vzťah v posudzovaných súvislostiach. Nezodpovedá právnym pomerom priliehavošť názoru o mechanickom vzťahu medzi súdom a sudcami tohto súdu. Vzťah sudcov je pri výkone rozhodovacej činnosti riadený princípom prezumpcie nezávislosti súdnej moci, ktorá nepodlieha subjektívnym pocitom sudcov pri ich rozhodovaní a nie je ničím zaťažovaná v ich postojoch voči súdu. Pôsobenie sudcov na určitom súde je vždy objektívne dané, len sama táto skutočnosť nemôže byť dôvodom ich vylúčenia. Sudcovia ako reprezentanti verejnej moci by tak a priori stáli vo svetle sponchybným ich profesionálne schopnosti. Vzájomný vzťah medzi sudcom a súdom nie je vzťahom zamestnaneckým alebo služobným. Vymenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú vzájomné práva a povinnosti sudcu a štátu. Sudca je pri výkone funkcie sudcu nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov, len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom (§ 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z.). Nezávislosť sudcu je nevyhnutné vnímať aj ako nezávislosť v rámci samotnej súdnej moci, celého súdneho systému, aj konkrétneho súdu, na ktorom sudca pôsobí. Iba takéto chápanie nezávislosti je predpokladom nestrannosti sudcu, ktorú nesmie nikto ohroziť (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Nc 86/2011 zo dňa 24.11.2011). Sudca je povinný v každej súdnej veci zachovávať vecný a profesionálny prístup, potrebnú dávku odstupu, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu (keď v prejednávanej veci zákonná sudkyňa nekonala a nerozhodovala v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu), nezakladá pomer sudcu k veci, a teda neexistuje dôvod pre vylúčenie zákonnej sudkyne Mgr. Andrey Kubjatkovej z prejednávania a rozhodovania veci.

Odvolací súd nespochybňuje, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo účastníka byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásadu kontradiktórnosti však nemožno vykladať absolútne, resp. formalisticky, ale len vo väzbe s ostatnými zásadami/ustanoveniami procesného predpisu. Predovšetkým účastník konania realizuje svoje procesné práva v rámci súdneho pojednávania, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný,

príčom o možnosť ich uplatnenia sa obral sám svojím postupom - bezdôvodnou neúčastou na súdnom pojednávaní. Z obsahu spisu vyplýva, že termín pojednávania (07.10.2013) prvostupňový súd vytýčil dňa 02.08.2013 a navrhovateľovi a jeho právnej zástupcovi bolo toto predvolanie doručené dňa 18.09.2013. Až dňa 04.10.2013 (piatok) o 18.26 hod. bol konajúcemu súdu doručený návrh navrhovateľa na „zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho posúdenia porušenia zásady nestranného súdu a sudcu“, pričom okresný súd sa s návrhom na odročenie vypořiadal zákonom predpísaným spôsobom, keď konštatoval, že s otázkou nestrannosti súdu a sudcu sa vysporiadal nadriadený Krajský súd v Žiline v uznesení sp. zn. 9NcC/288/2013 zo dňa 07.03.2013, a preto vec prejednal v neprítomnosti účastníkov. Pojednávanie sa pritom konalo v nasledujúci pondelok dňa 07.10.2013. Správnym je aj samotné vecné vyhodnotenie uplatneného dôvodu odročenia ako nie dôležitého (§ 119 ods. 1 O.s.p.), ako to korešponduje s vyššie uvedeným záverom o neopodstatnenosti tvrdení navrhovateľa o konaní „vylúčeného“ sudcu. Inými slovami, v prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom, nemôže dôjsť k odňatiu práva účastníka konať pred súdom (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania. Ustanovenie § 101 ods. 2 (v spojení s § 119 O.s.p.) umožňuje súdu zväžiť dôvodnosť návrhu na odročenie pojednávania a nadväzne konať v dôvodných prípadoch v neprítomnosti účastníkov konania. Iné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k jeho obsolentnosti a zároveň k nežiaducim prietahom v konaní, ktorých (tvrdená) existencia je v konečnom dôsledku základom samotného nároku uplatňovaného navrhovateľom v žalobe.

Písomné vyjadrenie odporcu vo veci samej zo dňa 30.08.2013 bolo súdu doručené dňa 05.09.2013, t.j. po tom, ako už boli účastníci riadne predvolaní na pojednávanie. Hoci okresný súd opomenul toto vyjadrenie doručiť navrhovateľovi, tento jeho nedôsledný postup nemohol mať vplyv na porušenie procesných práv navrhovateľa. V konečnom dôsledku totiž platí skutočnosť, že dôvodom meritórneho neúspechu navrhovateľa nebola argumentácia odporcu uvedená v jeho vyjadrení k návrhu. Nemenej významnou je aj skutočnosť, že obsah vyjadrenia odporcu v súdnej veci je totožný s obsahom jeho vyjadrení vo všetkých konaniach o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy medzi tými istými účastníkmi v rovnakom procesnom postavení v ďalších stovkách súdnych konaní, ktorá skutočnosť je známa tak navrhovateľovi, ako aj odvolaciemu súdu z jeho úradnej činnosti. Z obsahu spisu je tiež zrejmé, že odporca sa k návrhu vyjadril, a preto postup súdu v zmysle § 153b O.s.p. je vylúčený.

Nedôvodnou bola i námietka odvolateľa, že súd rozhodol vo veci samej bez nariadenia pojednávania. Sám odvolateľ svojím procesným podaním zo dňa 04.10.2013 navrhol zrušenie nariadeného pojednávania, na ktoré bol riadne a včas predvolaný.

Bez akéhokoľvek racionálneho základu sú tvrdenia odvolateľa v tom smere, že súd si určil sám okruh a rozsah dokazovania, resp. že z odôvodnenia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Zo zápisnice v súdnom pojednávaní je mimo rámca akýchkoľvek pochybností zjavné, že dokazovanie bolo vykonané výlučne oboznámením listinnými dôkazmi tvoriacimi podstatný obsah exekučného spisu Okresného súdu Čadca sp. zn. 4Er/18/2011 - ktorý dôkaz výslovne (č. I. 2 spisu) požadoval samotný navrhovateľ. Inú skutočnosť nie je možné vyvodiť ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (č. I. 71 - 77 spisu).

Zároveň odvolací súd poznamenáva, že aj keď prvostupňový súd nepoučil navrhovateľa podľa § 120 ods. 4 O.s.p., tento jeho procesný postup nemal za následok nesprávnosť rozhodnutia vo veci samej (§ 212 ods. 3 O.s.p.).

Odvolacie námietky navrhovateľa sa nedotýkajú hmotno-právnych dôvodov, pre ktoré okresný súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol.

Hmotno-právnym dôvodom zamietnutia uplatneného nároku navrhovateľa bolo nepreukázanie nesprávneho úradného postupu ako základného predpokladu pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Navrhovateľ v danom prípade odôvodňoval nesprávny úradný postup exekučného súdu nedodržaním zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty na rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Okresný súd vykonaním dokazovaním dospel k záveru, že v súdnej veci nedošlo k prietahom s poukazom na skutkový stav popísaný vyššie. Súdom potom nemal za preukázaný nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov

pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Akékoľvek ďalšie dokazovanie vo veci by bolo preto nadbytočné.

Vo vzťahu k tretej vete výroku rozsudku, ktorým okresný súd zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania, odvolateľ neuviedol žiadne odvolacie námietky. Odvolací súd poukazuje na svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). Okresný súd sa však v dostatočnom rozsahu vo všeobecnosti zaoberal inštitútom prerušenia konania, jeho pojmovými znakmi a podmienkami. Účinne sa taktiež vysporiadal s argumentáciou predloženou navrhovateľom a uviedol viacero dôvodov, ktoré súhrnne viedli k zamietnutiu procesného návrhu navrhovateľa.

Na základe konštatovaného odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu účastníkov konania, ako aj meritum veci. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 157 ods. 2 O.s.p. aj správne a presvedčivo odôvodnil.

Nakoľko odvolacie dôvody navrhovateľa boli v rozhodujúcej časti neopodstatnené (v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. je odvolací súd viazaný konkrétnymi dôvodmi odvolania) a neboli zistené ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 212 ods. 3 O.s.p.), potvrdil napadnutý rozsudok vo veci samej ako vecne správny.

Dôvodnou bola síce odvolateľova námietka o neprimeranej aplikácii aktuálneho znenia § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z., táto nepresnosť však nemala vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Osobitne, na zásadné konštatovanie, že nedošlo v predmetnom exekučnom konaní k zbytočným prieťahom, t.j. k nesprávnemu úradnému postupu.

Zároveň odvolací súd potvrdil rozsudok okresného súdu v jeho tretej vete výroku, o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania, proti ktorému odvolateľ nevzniesol žiadne odvolacie námietky.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvostupňového konania.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. Navrhovateľ nebol v odvolacom konaní úspešný, a preto je povinný nahradiť odporcovi trovy, ktoré mu v súvislosti s týmto konaním vznikli. Keďže si odporca náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a z obsahu spisu mu vznik trov tohto odvolacieho konania ani nevyplýva, odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.